

РЕАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ПОСТУЛАТІВ А.С.МАКАРЕНКА У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ВИЩОЇ ТЕХНІЧНОЇ ШКОЛИ

Безперечним фактом сьогодення є те, що у світі жорсткої конкуренції та швидких технологічних змін, окрім професійного розвитку, обов'язковим є розвиток соціокультурний. Саме професійне навчання на рівні світових стандартів і освіта на рівні загальнолюдських цінностей є важливою частиною вирішення головних проблем забезпечення темпів економічного зростання в умовах відкритого економічного суспільства. Тобто, професійна модель інженера сучасного рівня формується з урахуванням моральної складової, що потребує удосконалення освітніх технологій. З метою успішного розв'язання навчально-виховних задач вищої школи доцільно враховувати опит та досягнення видатних педагогів попередніх поколінь. Особливої актуальності в контексті формування фахівця відповідно світовим вимогам набувають педагогічні дослідження А.С.Макаренка.

Різноманіття педагогічних пошуків Антона Семеновича являє собою багатий науковий матеріал, результатом чого є безліч науково-педагогічних напрямків. Більшість з них присвячена дитячому та підлітковому вихованню. А оскільки виховання – процес довготривалий, неперервний, то він продовжується після закінчення загальноосвітньої школи. Існує небагато праць, присвячених використанню педагогічного опиту А.С.Макаренка в умовах вищої школи. Отже питання актуальності методики великого педагога стосовно виховання майбутніх інженерів залишається відкритим.

Метою даної статті є обґрунтування актуальності застосування педагогічних методів А.С.Макаренка у навчально-виховному процесі вищої технічної школи. Реалізація поставленою цілі вимагає визначення основних складових професійної моделі сучасного інженера та висвітлення основних педагогічних постулатів А.С.Макаренка в концепції сучасності навчально-виховних процесів в умовах вищої технічної школи.

Згідно визначенню інженер – це спеціаліст з вищою технічною освітою, який використовує науково-технічні знання для вирішення технічних проблем, управління процесом створення технічних систем, проектування, організації виробництва, впровадження в нього науково-технічних інновацій [1]. Виділяють наступні основні категорії інженерів: виробничник, дослідник та системотехнік, - що свідчить про необхідність всебічності професійно-особистісного розвитку. Отже, в один ряд зі спеціальною компетенцією можна поставити соціокультурну компетенцію, яка однозначно є орієнтованою на розвиток особистості майбутнього фахівця. Саме професійне навчання на рівні світових стандартів і освіта на рівні загальнолюдських цінностей є важливою частиною вирішення головних проблем забезпечення темпів зростання в умовах відкритого економічного суспільства.

З урахуванням вищезазначеного професійна модель сучасного інженера складатиметься з двох блоків: професійного та ціннісно-орієнтаційного. До основних компонентів професійного блоку відносяться когнітивний та креативний компоненти. Когнітивний компонент (аналітичні уміння) – це уміння проводити системний аналіз інформації; систематизувати інформацію, проектувати результат. Креативний компонент (діагностичні вміння) – вміння здійснювати інноваційні та комбінаційні процеси, пов'язані з вмінням прогнозування; визначати стратегічні, тактичні та оперативні цілі; обирати нові методи роботи; приймати управлінські рішення; діагностувати можливі варіанти рішень. Ціннісно-орієнтаційний блок включає три компоненти. Емоційно-вольовий компонент характеризує впевненість у власних діях у відповідності з оцінкою подій; проявлення цілеспрямованості, наполегливості, активності. Морально-етичний – це проява почуття патріотизму, дотримання дисципліни, духовність. Рефлексивний компонент представляє корекційні вміння: самоаналіз, самокорекція, самооцінка. Особливої уваги заслуговує комунікативний компонент, який можна віднести одночасно до двох блоків професійної моделі, оскільки він поєднує вміння одночасно орієнтуватись у соціальному і професійному просторі [2].

Складена модель професійно важливих та особистісних якостей фахівця доказує необхідність формування у майбутніх інженерів світоглядний характер, аксіологічний сенс, реальну соціальну та виробничу професійну діяльність у відповідності з вимогами сучасності, використовуючи освітнє середовище вищого закладу у якості фактора, умови та засобу.